

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

30 martie 2016

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

Președinte: Ursache Petru

Judecători: Toma Nadejda și Timofti Vladimir

examinînd admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare, declarate de inculpatul Suharenco Sergiu, prin care se solicită casarea sentinței Judecătoriei Ialoveni din 05 decembrie 2014 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 19 octombrie 2015, în cauză penală în privința lui

Suharenco Sergiu Anatolie, născut la 23.01.1985, originar și domiciliat în sat. Malcoci, r-nul Ialoveni.

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 16.01.2013 – 05.12.2014;

Instanța de apel: 29.12.2014 – 19.10.2015;

Instanța de recurs: 11.12.2015 – 30.03.2016.

A C O N S T A T A T :

1. Prin sentința Judecătoriei Ialoveni din 05 decembrie 2014, Suharenco Sergiu a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 217¹ alin. (3) lit. b), f) Cod penal la 4 ani închisoare.

În conformitate cu prevederile art. 90 Cod penal, executarea pedepsei cu închisoare stabilită inculpatului a fost suspendată condiționat pe un termen de probă de 4 ani, cu privarea de dreptul de a activa în domeniul farmaceutic și medical pe un termen de 5 ani.

Conform art. 84 alin. (4) Cod penal, la pedeapsa stabilită a fost adăugată parțial pedeapsa numită prin sentința Judecătoriei Ciocana, mun. Chișinău din 02 iulie 2013, lui Suharenco Sergiu fiindu-i stabilită pedeapsa definitivă de 5 ani închisoare, iar conform art. 90 Cod penal, executarea pedepsei i-a fost suspendată pe un termen de probă de 5 ani, cu privarea de dreptul de a activa în domeniul farmaceutic și medical pe un termen de 5 ani.

2. Pentru a pronunța sentința, instanța de fond a stabilit că, Suharenco Sergiu,

intenționând să obțină un venit în rezultatul realizării substanțelor psihotrope, contrar prevederilor Legii nr. 382- XIV din 06.05.1999, cu privire la circulația substanțelor narcotice, psihotrope și a precursorilor, a păstrat și înstrăinat aceste substanțe în proporții mari în următoarele circumstanțe.

În circumstanțe necunoscute organului de urmărire penală, Suharenco Sergiu a intrat în posesia substanțelor psihotrope-amfetamină, pe care în scop de înstrăinare, le-a păstrat la sine pînă în perioada de timp a lunilor noiembrie – decembrie 2010.

În continuarea acțiunilor sale infracționale, în perioada lunilor noiembrie-decembrie 2010, aproximativ la ora 18.00, Suharenco Sergiu, aflîndu-se în apropierea stației de alimentare peco „Lukoil”, amplasată la intrarea în satul Bardar, r-nul Ialoveni, a înstrăinat în calitate de probă cet. Tonu Alexandr, un plic de polietilenă de dimensiuni mici, în care se afla praf de culoare deschisă, în care potrivit raportului nr. 3060 din 20.12.2010, se conținea amfetamină-substanță psihotropă cu masa totală de 0,64 gr, ceea ce constituie proporții mari.

Ulterior, Tonu Alexandr, intrînd în posesia substanței indicate, aflîndu-se în mun. Chișinău, str. Hîncești 94, a înstrăinat-o în calitate de mostră colaboratorului DIF a DP ai MAI, O. Beț, care activa sub acoperire, conform prevederilor Legii privind activitatea operativă de investigații.

Substanța psihotropă menționată, potrivit Listei substanțelor narcotice, psihotrope și plantelor care conțin astfel de substanțe, depistate în trafic ilicit, precum și cantitățile acestora, aprobate prin Hotărîrea Guvernului nr. 43 din 26 ianuarie 2009, constituie proporții mari.

3. Sentința a fost atacată cu apel de către inculpat, solicitînd casarea acesteia, rejudecarea cauzei cu pronunțarea unei noi hotărîri, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care să fie achitat, deoarece nu a săvîrșit infracțiunea imputată.

În motivarea apelului a indicat:

- probele administrate la dosar nu demonstrează vinovăția sa în comiterea infracțiunii imputate;

- instanța a dat o apreciere greșită declarațiilor martorilor Al. Tonu și O. Beț, ultimul declarînd că numitul martor Al. Tonu este persoana care a deținut și a înstrăinat substanțele narcotice, fiind reținut pe acest fapt în flagrant;

- raportul de expertiză nr. 3060 din 20.12.2010, efectuat de către DTC a MAI, prin care s-a constatat că substanța transmisă de Al. Tonu colaboratorului de poliție, O. Beț, reprezintă amfetamină și nu are nici o legătură cu el;

- nu are tangență cu cauza dată, nici cu raportul de expertiză 3361 din 30.12.2010, efectuată de către DTC a MAI, prin care s-a constatat că cele 454 pastile de culoare albă în formă cilindrică plată ridicate la 27.12.2010 de la cet. Al. Tonu, ca rezultat a percheziției corporale în timpul documentării și reținerii acestuia lîngă blocul locativ nr. 9 din str. S. Rădăuțanu, mun. Chișinău;

- cantitatea de droguri menționată nu se incriminează inculpatului, din contra ea aparținea numitului martor Al. Tonu, care ulterior a fost scos de sub urmărire penală sub pretextul colaborării cu organele de urmărire penală a MAI.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 19 octombrie 2015, apelul declarat de inculpat a fost respins, ca nefondat, cu menținerea sentinței.

5. În motivarea soluției, instanța de apel a constatat că criticile cu privire la aprecierea probelor invocate de inculpat, în sensul nevinovăției, nu sunt argumentate.

A indicat instanța de apel că, din conținutul apelului nu se desprinde vreun temei de natură juridică capabil să influențeze soluția procesului penal, deoarece nu se referă la cazul în care ar rezulta încălcarea esențială a legii, soldată cu achitarea inculpatului.

Instanța de apel a conchis că, uzînd de dreptul de a verifica legalitatea și temeinicia sentinței atacate, prin efectuarea atît a unei aprecieri proprii asupra veridicității fiecărui mijloc de probă în parte, cît și a unei aprecieri de ansamblu a concluziei finale dedusă din totalitatea probelor administrate, și-a format o convingere intimă, proprie cu privire la starea de fapt și de drept, similară cu cea constatată de prima instanță cu privire la existența infracțiunii, vinovăția inculpatului, la calificarea faptei reținute în sarcina inculpatului Suharenco Sergiu și la pedeapsa aplicată acestuia.

A conchis instanța de apel că, starea de fapt și de drept constatată de prima instanță concordă cu circumstanțele stabilite și probele administrate, relevate în cuprinsul sentinței.

Instanța de apel a statuat că, nerecunoașterea vinovăției de către inculpat o apreciază ca o metodă de apărare și un drept al acestuia de a nu se autoincrimina, or, persoana care pe parcursul procesului penal are calitatea procesuală de inculpat nu poate fi urmărită penal pentru depunerea declarațiilor intenționat false, decît în cazurile expres prevăzute de legea procesuală penală.

Instanța de apel a stabilit că inculpatul pe întreg procesul penal a pledat nevinovat, însă această susținere nu este confirmată prin nici o probă administrată în cauza penală, iar versiunea înaintată de el în cadrul audierii pe întreg procesul penal este apreciată critic de instanță, or, acesta a încercat să prezinte o stare de fapt nereală și neplauzibilă, care să-i atenueze răspunderea penală, iar circumstanțele de fapt ale infracțiunii se reliefează din probe administrate de acuzare.

Astfel, instanța de apel a statuat că sînt pertinente, concludente, utile și veridice probele puse la baza condamnării inculpatului și anume: declarațiile martorului O. Beț, care fiind audiat în cadrul ședinței instanței de apel a susținut declarațiile date în cadrul procesului penal, potrivit cărora fiind lucrător operativ al MAI și activînd sub acoperire în noiembrie - decembrie 2010, a procurat de la Al. Tonu substanțe narcotice, substanțe, pe care ultimul anterior le-a primit de la inculpat; declarațiile martorului Al. Tonu potrivit cărora, în perioada lunilor noiembrie-decembrie 2010, aproximativ la ora 18.00, la stația de alimentare cu petrol "LUKOIL", la intersecția sat. Bardar, r-nul. Ialoveni, s-a întîlnit cu inculpatul care i-a transmis substanțe narcotice pe care le-a realizat a doua zi lui O. Beț.

A mai indicat, instanța de apel, prezența în acțiunile inculpatului atît a laturii obiective a infracțiunii, cît și a laturii subiective a infracțiunii imputate, totodată

vinovăția fiind dovedită și prin materialele cauzei administrate și apreciate conform art. 101 Cod de procedură penală și anume: raportul de expertiză nr. 3060 din 20.12.2010, efectuat de către DTC a MAI, ca rezultat fiind stabilit că, substanța sub formă de praf de culoare roz-deschisă, ridicată la 16.12.2010 de la O. Beț, care inițial i-a fost transmisă de către cet. Al. Tonu, lângă stația peco „Lukoil” de pe str. Hîncești 94, mun. Chișinău, reprezintă amfetamină, care se referă la categoria substanțelor psihotrope, avînd masa de 0,64 gr. (f. d. 59-60 Vol. I); raportul de expertiză nr. 3361 din 30.12.2010, efectuat de către DTC a MAI, ca rezultat fiind stabilit că, 545 pastile de culoare albă, formă cilindrică plată, ridicate la 27.12.2010 de la cet. Al. Tonu, ca rezultat al percheziției corporale, în timpul documentării și reținerii ultimului, lângă blocul locativ nr. 9 din str. S. Rădăuțanu, mun. Chișinău, conțin clorophenylpiazine, avînd masa de 124,6 gr. și se referă la categoria substanțelor psihotrope (f. d. 87-89, Vol. I); procesul-verbal de descifrare a convorbirilor telefonice între Al. Tonu și inculpatul S. Suharenco (f. d. 195-196, Vol. II); procesul-verbal de interceptare a convorbirilor telefonice a lui S. Suharenco (f. d. 40-85, Vol. III); procesul-verbal de confruntare între Al. Tonu și O. Beț (f. d. 150-152, Vol. III).

Instanța de apel a relevat, că probele menționate sînt pertinente, concludente și veridice, iar în ansamblu, coroborează între ele și nu trezesc nici o îndoială și dovedesc cert că inculpatul S. Suharenco a comis infracțiunea prevăzută de art. 217¹ alin. (3) lit. b), f) Cod penal.

Analizînd declarațiile martorilor și probele, conform art. 101 Cod de procedură penală, instanța de apel a concluzionat că, contrar poziției inculpatului, acestea demonstrează cu certitudine vinovăția lui în comiterea infracțiunii imputate.

A mai indicat instanța de apel, că nu sunt careva temeiuri de a aprecia critic declarațiile martorilor, deoarece declarațiile au fost depuse sub jurămînt și martorii fiind avertizați de răspundere penală conform art. 312-313 Cod penal.

În acest context, instanța a conchis că martorul O. Beț anterior nu s-a cunoscut cu inculpatul, iar martorul Al. Tonu nu a invocat careva relații cu inculpatul, menționînd că sunt în relații bune, astfel nu poate fi reținut că aceștia ar fi urmărit scopul incriminării pe nedrept a unei persoane nevinovate.

Referitor la argumentele inculpatului, privind netemeinicia reținerii în calitate de probe a rapoartelor de expertiză nr. 3060 din 20.12.2010 și nr. 3361 din 30.12.2010, efectuate de DTC a MAI, instanța de apel a statuat că, deși nemijlocit rapoartele de expertiză enunțate nu au careva tangențe directe asupra vinovăției inculpatului, invocarea acestora în calitate de probe de către prima instanță a fost făcută în scopul de a constata că martorul Al. Tonu căruia S. Suharenco i-a înstrăinat substanțe narcotice, este implicat nemijlocit în activitatea de circulație ilegală a drogurilor.

Instanța de apel a menționat că, atît Al. Tonu cît și S. Suharenco au fost implicați la o anumită perioadă de timp în activități de comercializare a drogurilor, astfel că, activitatea de comercializare a drogurilor era specifică ambelor persoane.

Instanța de apel a conchis, că deși probele sub formă de rapoarte de expertiză

nr. 3060 din 20.12.2010 și nr. 3361 din 30.12.2010, se referă tangențial la calitatea procesuală a inculpatului, le reține ca probe pertinente și concludente în cauza dată.

Prin urmare, instanța a concluzionat că, nu se impune achitarea inculpatului, rezultând indubitabil că toate faptele există, au fost săvârșite cu vinovăție și că, probele administrate de organul de urmărire penală demonstrează, fără echivoc, vinovăția acestuia.

Instanța de apel a mai conchis, că nu sunt temeiuri de a interveni în partea stabilirii pedepsei inculpatului, deoarece la soluționarea chestiunii respective s-a acordat deplină eficiență prevederilor art. 61, 75, 84 Cod penal, astfel fiindu-i stabilită o pedeapsă echitabilă.

6. Inculpatul a atacat cu recursuri ordinare decizia instanței de apel la 17.11.2015 și la 09.12.2015, invocând temeiurile art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, că instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, hotărîrea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, solicitînd casarea sentinței și deciziei instanței de apel cu trimiterea cauzei la rejudecare în instanța de apel, în alt complet de judecată.

În motivarea recursurilor a invocat:

- instanța de fond nu a apreciat probele conform art. 101 Cod de procedură penală, inclusiv cu circumstanțele de fapt și de drept incriminate în rechizitoriu, nu a indicat probele pe care și-a întemeiat concluziile și motivele pentru care a admis probele acuzării. Astfel, instanța nu a judecat fondul cauzei în conformitate cu rigorile prevăzute de lege și a adoptat o hotărîre care nu cuprinde motivele legale pe care se întemeiază soluția;

- instanța de apel contrar legislației în vigoare, la examinarea cauzei în ordine de apel, a repetat erorile de drept ale primei instanțe;

- instanța de apel menționînd că declarațiile inculpatului se combat prin cumulul de probe administrate, nu a indicat care anume probă sau probe din cele administrate combat declarațiile acestuia;

- instanța de apel nu a coroborat probele acuzării cu cele ale apărării și nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, în special, asupra motivului nevinovăției și nesăvîrșirii infracțiunii imputate;

- nu este vinovat și nu recunoaște învinuirea imputată, deoarece în perioada lunilor noiembrie-decembrie 2010, în apropierea stației de alimentare pecc „Lukoil” din sat. Bardar, r-nul Ialoveni, nici odată nu s-a întîlnit și nu a înstrăinat cet. Al. Tonu un plic de polietilenă cu substanțe narcotice;

- instanțele judecătorești nu au apreciat critic declarațiile martorului Al. Tonu, precum că s-au întîlnit și că i-ar fi transmis careva substanțe narcotice pe care le-a realizat lui O. Beț, deoarece acestea nu corespund realității, fiind depuse cu scopul de a se eschiva de la răspunderea penală în cauza dată, fiind reținut cu substanțe narcotice în flagrant, în proporții deosebit de mari;

- instanța de apel fără a-l audia în ședință de judecată pe martorul Al. Tonu, incorect a dat apreciere declarațiilor acestuia;

- din raportul de expertiză nr. 3060 din 20.12.2010, efectuat de către DTC a MAI, s-a constatat faptul că substanța transmisă de către Al. Tonu colaboratorului de poliție, O. Beț, reprezintă amfitamină. Totodată, nu înțelege ce legătură cauzală are această probă cu inculpatul în prezenta cauză;

- consideră că învinuirea înaintată este una incompletă, dubioasă, neclară și divergentă, încalcându-i dreptul la apărare;

- la judecarea cauzei instanțele judecătorești nu au respectat prevederile legale, care prevăd că instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decât interesele legii. Judecarea cauzei se efectuează numai în limitele învinuirii formulate în rechizitoriu. Concluziile despre vinovăția persoanei de săvârșirea infracțiunii și sentința de condamnare nu pot fi întemeiate pe presupuneri, iar toate dubiile în probarea învinuirii se interpretează doar în favoarea inculpatului.

7. Procurorul a depus referință asupra recursurilor, solicitând declararea inadmisibilității acestora, din motiv că recurentul solicită reaprecierea probelor, temei care nu este prevăzut de art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală.

8. Examinând admisibilitatea în principiu a recursurilor declarate, în baza materialelor din dosar, Colegiul penal decide inadmisibilitatea acestora din următoarele considerente.

Potrivit prevederilor alin. (2) art. 424 Cod de procedură penală, instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor prevăzute în art. 427, fiind în drept să judece și în baza temeiurilor neinvocate, fără a agrava situația condamnaților.

Raportând aceste prevederi la speța examinată, Colegiul reține că recurentul invocă ca temei pentru recurs pct. 6) alin. (1) al art. 427 Cod de procedură penală, precum că instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel și hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția.

Colegiul penal constată, că temeiurile invocate nu și-au găsit confirmare la examinarea recursurilor înaintate, nefiind stabilite presupusele erori de drept invocate de recurent.

Recurentul critică aprecierea probelor administrate de prima instanță și verificate de instanța de apel, astfel Colegiul penal menționează că conform art. 101 alin. (2) Cod de procedură penală, la faza judecării cauzei judecătorul apreciază probele conform propriei convingeri, formate în urma examinării lor în ansamblu, sub toate aspectele și în mod obiectiv, călăuzindu-se de lege.

Colegiul penal reține, că instanțele de fond și de apel, judecând cauza și verificând probele administrate legal de către organul de urmărire penală și cercetate în ședința de judecată, cu respectarea prevederilor art. 100 alin. (4) Cod de procedură penală, le-a dat o apreciere justă potrivit art. 101 Cod de procedură penală, stabilind cu certitudine toate aspectele de fapt și de drept, astfel ajungând la concluzia corectă cu privire la vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii imputate, fiindu-i stabilită o pedeapsă echitabilă ținându-se cont de prevederile art. 61, 75, 84 Cod penal.

Criticile formulate de recurent privind nevinovăția sa în comiterea infracțiunii au format obiect de discuție la judecarea cauzei în instanța de apel și cărora instanța le-a dat o motivare corespunzătoare, argumentată și pe larg expusă în prezenta decizie la pct. 5, soluție, pe care instanța de recurs și-o însușește pe deplin, și a cărei reluare nu se mai impune, avînd în vedere și faptul, că verificînd hotărîrile atacate în raport și cu prevederile art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, în sensul că nu se identifică existența și a altor motive care analizate din oficiu să ducă la casare, urmează a se constata că recursurile înaintate în cauză sunt vădit neîntemeiate.

La fel, instanța de recurs menționează, că recurentul își motivează solicitările prin dezacordul cu modalitatea de apreciere a probelor, însă motivele de reapreciere a probelor nu se conțin între temeiurile prevăzute la alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, astfel că criticele formulate împotriva hotărîrilor judecătorești atacate nu sunt motivate sub aspectul casării acestora, ca fiind ilegale. Astfel spus, reaprecierea probelor, în modul propus de către inculpat, nu se încadrează în prevederile art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, deoarece reaprecierea probelor nu poate fi efectuată de instanța de recurs, deoarece în recurs se verifică numai chestiunile de drept.

Totodată, instanța de apel, judecînd apelul părții apărării, a verificat legalitatea și temeinicia hotărîrii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, și-a motivat soluția adoptată, oferind răspunsuri la toate motivele invocate în apel și conținutul deciziei corespunde prevederilor art. 414, 417 Cod de procedură penală.

De asemenea, instanța de recurs respinge ca neîntemeiat, argumentul inculpatului, precum că instanța de apel și-a bazat concluziile sale exclusiv pe aceleași probe cercetate de prima instanță, astfel fiind încălcat dreptul la un proces echitabil, deoarece potrivit procesului-verbal al ședinței de judecată a instanței de apel și potrivit deciziei adoptate în cauză, rezultă că instanța de apel la judecarea apelului înaintat de inculpat a respectat prevederile art. 413-417 Cod de procedură penală, astfel întemeindu-și concluziile pe probele legal administrate și verificate în ședința de judecată a instanței de apel, acestea fiind date citirii în ședința de judecată și reflectate în procesul-verbal, fiind audiați inculpatul și martorul O. Beț. Instanța de recurs subliniază că împotriva procesului-verbal al ședinței de judecată n-au fost depuse careva obiecții de către părți în ordinea prevăzută de legislația procesuală.

La fel, Colegiul penal relevă și faptul, că la terminarea urmăririi penale partea apărării, în sensul art. 251 Cod de procedură penală, nu a contestat legalitatea actelor procedurale adoptate în cauză, care reflectă mijloacele de probă și procedeele probatorii, acceptate ulterior de către instanțele de judecată.

În atare circumstanțe, raportînd situația reținută în cauză, la prevederile art. 432 alin. (2) Cod de procedură penală, Colegiul penal constată că lipsesc temeiuri de drept de casare a hotărîrilor adoptate în prezenta cauză penală și, prin urmare, se impune soluția inadmisibilității recursurilor declarate de inculpat, ca fiind vădit neîntemeiate.

9. În conformitate cu art. 432 alin. (1), (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

DECIDE:

Inadmisibilitatea recursurilor ordinare declarate de inculpatul **Suharenco Sergiu Anatolie**, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 19 octombrie 2015, în propria cauză penală, ca fiind vădit neîntemeiate.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 29 aprilie 2016.

Președinte

Ursache Petru

Judecători

Toma Nadejda

Timofti Vladimir